

YÜREKTE BÜYÜMEK

ROMAN

*Evlatlık, annenin karnında büyüme değil,
kalbinde büyümeştir.*

AHMED
GÜNBAŸ
YILDIZ

AHMED GÜNBAY YILDIZ

1941 yılında Tokat'ın Reşadiye kazasına bağlı Kızılcaören köyünde doğdu. Annesi Saniye Hanım, babası Haydar Bey'dir. Öğrenimine köyünde başladı ve on yaşına kadar orada sürdürdü. Daha sonra babasının işi dolayısıyla Ankara'ya yerleşen ailenin bir ferdi olarak, Hüseyin Güllüoğlu Ortaokulu ve Yeni Mahalle Lisesi'nde öğrenimine devam etti. Bu arada edebiyata ilgi duydu ve şiirler yazdı. İlk zamanlarda şiir bir tutku hâline gelmişken, zamanla edebiyatın diğer dallarına da ilgi duymaya başladı. Hikâyeleri ve makaleleri muhtelif dergi ve gazetelerde yayınlandı.

Ahmed Günbay Yıldız, asıl yükselişini romanla yaptı, romanda karar kıldı. "Çiçekler Susayınca", "Yanık Buğdaylar" ve "Figan" romanları muhtelif gazetelerde tefrika edildi ve daha sonra kitap hâline getirildi. Bunu diğer romanları takip etti.

Yazar, eserlerinde Türk toplumunun her kesimini ele aldı ve işledi. İyi ve kötü yönleri ile insan ve toplum arasındaki etkileşimin ötesindeki sebepleri tespit ederek gözler önüne serdi. Ayrıca çözüme yönelik ipuçları da verdi.

Yazar evli ve dört çocuk babasıdır.

Yayımlanmış eserleri:

1- Çiçekler Susayınca	25- Aşka Uyanmak
2- Yanık Buğdaylar	26- Bahçemde Hazan (şiir)
3- Gurbeti Ben Yaşadım	27- Figan
4- Ülkemin Açmayan Çiçekleri	28- Sitem
5- Al Yüreğim Senin Olsun (şiir)	29- Siyah Güller
6- Benim Çiçeklerim Ateşte Açar	30- Hülyalar Hüzün Açtı
7- Aynada Batan Güneş	31- Güneşe Matem Düştü
8- Dallar Meyveye Durdu	32- Leyl Işıkları
9- Bir Dünya Yıkıldı	33- Günahın Rengi
10- Üç Deniz Ötesi	34- Yıllar Geriye Dönse
11- Sevdalar Sözde Kaldı	35- Seni Unutmaya Gücüm Yetmedi
12- Sahibini Arayan Mektuplar	36- Sevmekten Korkuyorum
13- Hayata Dair Notlar (deneme)	37- Ona Secde yaklaşıyor
14- Gün Solar Akşamın Mateminden (şiir)	38- Gül ve Hüzün
15- Afedersin Hayat	39- Kiralık Hayaller
16- Gelirim (şiir)	40- Orada da Yıldızlar Kayar mı?
17- Yürekte Büyümek	41- Kayıp Sabahlar
18- Sokağa Açılan Kapı	42- İstanbul Yüzlü Kadın
19- Boşluk	43- Kendimi Unutup Sana Ağladım
20- Sular Durulursa	44- Efkâr Vakti
21- Ekinler Yeşerdikçe	45- Babamdan Sonra
22- Mavi Gözyaşı	46- Kelebekler Gamsız Uçar
23- Azat Kuşları	47- Beyaz Atlı
24- Gönül Yarası	48- Kaderin Çağırıldığı Yerdeyim

İstanbul

İstanbul!.. Osmanlı mimarisini yorumlayan bir şaheser...

İstanbul, suskun medeniyetlerin mozağini, bütün ihtişamıyla konuş­turan şehir...

İstanbul, sanat estetiğini, geçmişinden günümüze bütün esrarıyla ve incelikleriyle taşıyan, hülyaları renklendiren efsane şehir...

Adına, nice romanlar şiirler, hikâyeler yazılmış... Geçmişten günümüze milyarlarca insanın hatıralarının sindiği, üzerinde asırların yorgunluğunu daha yakası açılmadık sırların hüznüyle taşıyan, gizemli, mağrur ve ketum bir şehir...

Peşinden koşacakları, hayalleri bile olmayanların, hayatı kucaklayamayacakları bir gerçek...

Yaşadığımızı sandığımız uykudan, çözemediğimiz gizemlerle uyanırız sık sık...

Daha efsunlu ufuklar aralanır gözlerimize, uçarı kelebekler gibi...

Bazen, tam aksine bir dünya çıkar karşımıza. Her şey yolunda ve pürüzsüz derken; asude bir ritimle akıp giden hayatın düşsel kırıklığına uyandığımızda, bir de bakmışız arzularımız en demli yerinde hançerlenmiş... Bir de bakmışız ki, yazgımızın görünmeyen eli, hiç acımadan değiştirmiş kurgularımızı...

Dolular vurduğunda çiçeklerimizi ve baharlarımıza zamansız düş-
tüğünde hazan ve imkânlar elimizden alındığındaki yıkılışımız!

Öfkeye, karamsarlıklara hatta isyanlara yol açar kabarışlarımız.
Unuturuz, verilen hayatın içinde her şeyin gönlümüzce sürüp gitme-
yeceğini ve arzularımızın ötesinde bir dünyada açılınca gözlerimiz, en
sert kayaları parçalar, en katı kalpleri yumuşatır feryadımız...

* * *

*Uzакlarda efkâr bastı gönlümü,
İstanbul ağlıyor, ben ağlıyorum...
Kem talihim keskin atmış düğümü,
İstanbul bağıyor, ben bağıyorum...*

*Küf yeşili akşam denizde sular,
Yakamozları da biçti dalgalar,
Nemrut ateşine düştü duygular,
İstanbul dağıyor, ben dağıyorum...*

Ferit Bey bugün işe gitmemişti. Günlerdir yuvalarında esen hüznün
rüzgârları nihayet onları bir karar almaya zorlamıştı.

Yedi yıllık evlilerdi. Bütün çabalarına rağmen çocukları olmamıştı.
Doktorlarının her ilacı denemelerine rağmen, tedaviler de olumlu bir
netice vermemişti.

Doktorların söyleyişine bakılırsa Nâlân'ın dünyaya çocuk getire-
bilmesi ancak mucizelere bağlıydı.

Birbirlerini seviyorlardı. İki de ayrılığı akıllarından bile geçir-
miyorlardı.

Erkeğine karşı duyduğu suçluluk hissi, onu aşırı duygusallıklara
ve zaman zaman huzursuzluklara kadar alıp götürüyordu...

– Sana bir çocuk bile veremiyorum. Tıbbın verilerine göre bile imkânsızmış...

Ferit içli bir bakış bırakıyordu her defasında Nâlân'ın gözlerinde... Sesinin tonu, bakışlarındaki hassasiyet kadar sanatsal bir inceliği de taşıyor...

– Bana yüreğini verişin yetmez mi?

Bugün yine efkâr doluydu yüzü, hüznün gamzeleri batıyordu yanaklarında; eşinin gözlerinin derinliklerine inerken...

Derunî bir dille kendini ifadeye çalışıyor, yüreğinin el değmedik gizlerini açıyordu Ferit'e...

Güneş'in okşamadığı tomurcukların, çiçek açmadıklarını söylerler... Ben güneşin ulaşamadığı mesafelerde hissediyorum kendimi...

Bilirim ki, meyvesiz ağacı sadece gölgesi için tutmazlar.

İçten, derin bir bakış bırakıyordu Ferit, Nâlân'ın gözlerinde. Adeta onu yeniden keşfedercesine inceliyordu.

– Aşk, diye adlandırdığımız olgu. Hani, bazılarına göre arzuların doyum öncesinde vazgeçilmesi mümkün gibi görünmeyen hislerle kalpleri birbirlerine kenetleyen, duygu yoğunluğu!.. İşte sen, öncesinde ve sonrasında yüreğimde aynı heyecanla yaşayan ve hiç eskimeyen tutkumsun... Seni meyvesiz de seviyorum ben...

– Hayat, hüznüyle sevincin arasındaki umutlardan ibaretse unutmamalınsın; ona birlikte, aynı coşkularla gülümsemeyi başaramazsak, yaşamın hiçbir anlamı kalmaz...

Bir şeyler sezmişti konuşmalarından, biraz daha dikkatle bakıyordu gözlerine... Sessiz sessiz sızan yaşlar asılıyordu kirpiklerinin uçlarına... Sükunun hüznüne kapılmış yoğun bir sağanağı andırıyordu gözleri...

– Beyninden silemediğin o buruklukla birlikte yaşamaya alıştığını biliyorum, ancak şu anki hassasiyetin benim tahmin ettiğimden de üzerinde.

Söyler misin Nâlân, “Hayata yeniden tutunmak” derken neleri kastediyorsun?

– Beni yadırgamayacağını bilsem.

– Kesinlikle yadırgamam. Şu an, içinden geçenleri bilmek istiyorum...

– Kendimi aylardan beri hazırladığım ve ona iyiden iyiye alıştırdığım bir konu var kafamda.

– Neymiş o?

– Aramızda, yeni bir yüz görmek arzusu.

Derin bir nefes çekiyordu Ferit ciğerlerine:

– Anlayamıyorum seni...

Olmuyorsa, nasıl katılır ki aramıza?

Yüz hatlarında mahcubiyeti alevlendiren çizgiler belirmişti. Başını hafifçe önüne eğmişti utancından ve gözlerini Ferit’in gözlerinden kaçırmıştı... Buğulu bakışlarını ayaklarının uçlarına indirmişti konuşmadan önce... Hassas bir fısıltı vardı dudaklarında:

– Evlatlık!

Nâlân’ın gözlerini arıyordu. Onun başı öne eğikti ve belki de korkuyordu gözlerine bakmaktan...

Ruhi bir dağınıklık içindeydi Ferit’in düşünceleri:

– İnanamıyorum buna.

– Oysa bu tek çaremiz artık.

– İnan, artık anlamakta bile zorluk çekiyorum seni.

– Bunda şaşacak ne var ki?... Ümitler tükenince başka arayışlar da devreye girmez mi?

– Neler düşünümüyorsun öyle?

– Bir kız çocuğunu evlat edinmek. Onu büyütme ve en azından onda tatmak evlat sevgisini. Sonra da gelin eder göndeririz.

- Bütün istediğin bu mu?
 - Sen de istersen tabii...
 - İyice düşündün mü?
 - Çok.
 - Bu hususu değişik açılardan da incelediğine ve anlamlı bulduğuna inanıyor musun?
 - İnaniyorum tabii.
 - Ama o hiçbir zaman bizim parçamız olmayacak.
 - Başka çaremizin kalmadığını söylemiştim ya. Bu gibi hususlarda günümüzde ve geleceğin dünyasında başvurulabilen tek çözüm gibi görünüyor...
 - Bilmem, bu çarenin içinde sanki birtakım yanlışlıklar var.
 - Bir çocuğa bakmak, onu hayata hazırlamak için yardımcı olmak... Ne kötülük olabilir ki bunun içinde?
 - Doğrusunu istersen, bu konuyu daha önce hiç ama hiç düşünmemiştim.
- Gelirimiz, yerinde... Koskoca bir holdingin koordinatörüyüm bugüne bugün. Çok sevdiğim bir eşim ve bir işim var sonuçta.
- Bir çocuğu hayata hazırlamayı çok istiyorsan; kolayı var bunun... Burs veririz, bütün masraflarını karşılız gerekirse. Üstelik onu yuvasından bile koparmadan... Böylesi, daha da iyi olmaz mı sence? Çiçeği dalında severiz, demek istemiştim...
- Arzum, kendi kucağında ve yuvamızda bir çocuk büyütmek. Beni kırmazsan şayet...
- Ferit duraklamış, düşünme payı çalmıştı zamandan:
- Bu sence, olmazsa olmazı mıdır hayatın?
 - Her kadının gönlünde annelik duyguları vardır.
 - Pekâlâ. Var mı hazırda bir şey?

Sevinçten uçacak gibi olmuştu Nâlân. Gözleri buhar buhar kaynamıştı... Hüznüne rağmen yüzünde serin bir rüzgâr esmeye başlamıştı...

– Şimdilik yok. Ama şu an için kabul edişin bile yeterli benim için... Yuvaya gideriz birlikte. Evlat edinmenin şartlarını sorar öğreniriz. Bize bir çocuk önerirler sonuçta...

Yuva

Az önce başlayan yağmur dinmişti... Bulutların çözümlenerek kaybolduğu gökyüzü, dünyaya yeniden dost ışıklarıyla gülümsemeye başlamıştı.

Buna rağmen, yer ve gök, caddedeki trafik, hatta havada kanat çırpan kuşlar, Marmara'nın sularına dalıp çıkan martılar, Nâlân'ın bakışlarında her şey hüznün rengindeydi...

Kendi arzusuyla düştüğü yolda, içinde garip bir his vardı adını koyamadığı...

Ferit, sakin ve suskun bir gönülle yoğun akan trafiğin arasında direksiyonun başındaydı.

Evden çıkmadan önce, firmanın halkla ilişkiler müdürünü arayıp biraz gecikeceğini söylemişti.

Çocuk yuvasına geldiklerinde saat dokuz kırk beşi gösteriyordu... Aracı müsait bir yere park edip eşikle birlikte inmişti... Aracın bagajını açtı, yuvadaki çocuklar için aldıkları hediyeleri indirmeye çalıştı...

Nâlân'ın gözlerine baktı, morali bozuktu ve bu hali Ferit'i şaşırtmıştı:

– Sevinirsin, diye düşünüyordum ama benzin uçuk ve bakışların hüznün dolu.

“Neden geldik ki buraya” diyen bir edası vardı tavırlarının...

– Heyecanlıyım sadece.

Ferit bagajdan aldığı paketleri güçlükle almıştı kucağına. Yerde kalanları, kafasıyla işaret etti Nâlân’ın alması için.

– Alabilecek misin kalanları?

H l  anlam veremediği bir hızla atıyordu kalbi. Kendini toparlamaya çalıştı... Dermanı kesilen bacakları, zor taşıyor gibiydi bedenini... Dizlerini güçlükle kırarak çömeldi yerdeki paketleri alabilmek için

– Tamam alabilirim.

Binanın açık duran cümle kapısından birlikte girdiler...

Ferit, danışmadaki görevliye, meramlarını kısaca anlattı:

– ocuklar için hediyeler getirdik, ayrıca müdürle de görüşmek istiyoruz.

– Biraz bekleyebilirsiniz Müdire Hanım’a haber vereyim.

Görevli, telefonun tuşlarına basıp müsaade istiyordu:

– Müdire Hanım, ziyaretileriniz var efendim.

“Kimler” sorusunu cevaplandırđı peşinden:

– ocuklara hediyeler getirdiklerini söyleyen bir ift. Sizinle de görüşmek istiyorlarmış.

“Gelsinler” sinyalini almıştı görevli.

– Tamam efendim. Müdire Hanım sizleri odasında bekliyor. Biraz yürüyün sağdan ilk kapı...

Kucaklarındaki hediyelerle birlikte gelmişlerdi Müdire’nin odasına...

Orta yaşlı bir hanım, makamında karşılıyordu onları...

– Aman efendim niçin zahmet ettiniz böyle. Hizmetli taşırdı.

Ferit muhatap olmuştu Müdire ile:

– Fark etmez Müdire Hanım, getirdik nasılsa...

Ellerindeki paketleri bırakmaları için yer göstermişti önce:

– Şu kenara lütfen...

Paketleri kucaklarından bırakan çift, derin bir nefes alıyordu...
Müdire Hanım önce Nâlân'a uzatmıştı elini:

– Hoş geldiniz efendim. Ben buranın Müdiresi Mahinur...

Tanışıp tokalaşmışlardı ve oturmaları için yer göstermişti Müdire Hanım misafirlerine...

– Şöyle buyurun lütfen...

Makamına geçmişti ve ikram için soruyordu:

– Ne içeriz?

Nâlân:

– Sağ olun Müdire Hanım. Fazla vaktimiz yok. Çocukları ziyaret etmek için gelmiştik. HediyeLERimizi kendi ellerimizle dağıtmak mümkünse şayet?

İtiraz etmemiştii Müdire:

– Neden olmasın. Memnuniyetle.

Soluklanmalarına rağmen, yenemediği heyecan yüzünden sesi hâlâ titrekti:

– Başka bir maruzatımız daha var bizim.

– Buyurun, sizi dinliyorum.

– Biz çocuksuz bir aileyiz. Şartlarımızı evlat edinmek için uygun...
Ama yine de sizinle istişare edip, şayet bir mani yoksa müracaatımızı yapıp evlat edinmek istiyoruz.

– Onları konuşuruz. Önce hediyelerinizi dağıtın ve arzuladığınız çocuk olursa ona da şimdiden bakın isterseniz. Şartlarınız, dediğiniz gibi uygun olursa, neden olmasın?

Gülümsemesine rağmen buruk bir sevinç dalgası yayılmıştı yüzüne.

– Teşekkür ederiz.

Üç, altı yaş arası olan çocukların bulunduğu salondalardı. Bakıcı anneler ilgileniyorlardı çocuklarla. Bu tür ziyaretlere alışıklardı çocuklar. Onlar içli bakışlarla süzüyorlardı misafirler.

Kendilerini oyuna kaptıranlar ve hicran yağmurları gibi gözlerinden yaşlar akıtanlar, huzursuz gönüllerle bir köşede oturanlar, şakalaşp kakhaha atanlar, her cinsten insan psikolojisinin yaşandığı yerdı salon...

İnanılmaz bir manzara vardı önlerinde. Çocuklar için aldıkları paketleri getirmişti peşlerinden hizmetli.

Gözler, bir an aynı noktada buluşmuştu...

Ağlayan çocuklar bile susup dikkat kesilmişlerdi... Nâlán, o hazin manzaraya vermişti kendisini.

Ağlasa olmuyor, gülse olmuyor acı acı yutkunup duruyordu, onları seyrederken... Başlarına üşüşen çocukların davranışları etkilemişti Nâlán'ı.

Bunlar, ayrı ayrı hayat hikâyeleri olan çocuklardı. Bir bakıma kaderlerine terk edilmişlerdi hepsi de... Ayakta durmak zorunda olduklarını, daha bu yaşta işlemişlerdi beyinlerine ve mücadele etmeyi... En önde olmak için çabalıyordu hepsi de...

Paketler açılmış, oyuncakları dağıtılmış ve çikolataları verilmişti ellerine...

Sevinçleri bile buruktu onların. Misafirler ve Müdire Hanım, çocuklarla alışverişin en demli anındayken, şık giyimli bir hanımefendi girmişti salonun açık duran kapısından...

Elinden sıkı sıkı tuttuğu, beş altı yaşlarında gösteren bir kız çocuğu vardı yanında...

Müdire Hanım'la göz göze gelmişti yeni gelen misafir. Bir an çocuklarla ilgilenmeyi kesip göz göze geldiği hanımefendiyle ilgilenmeye başlamıştı müdire...

– Hoş geldiniz efendim.

- Hoş bulduk Müdire Hanım.

Misafirin elinden tuttuğu kız çocuğuna bakmıştı. Yanaklarından öpüyor ve ona sesleniyordu:

– Hoş geldin Esra.

Mahcup kısık bir sesi vardı çocuğun:

– Hoş bulduk.

Elini öpmüştü çocuk. Müdire dikkatle bakıyordu çocuğun gözlerine:

– Nasıl, annenden memnun musun kızım?

– Evet, efendim.

– Arkadaşlarını özledin mi?

– Evet, müsaade ederseniz onlarla oynamak istiyorum.

– Elbette evladım. Hadi durma o zaman.

Esra, annesinin elinden kurtulur kurtulmaz, çocukların arasına karışmıştı...

Az önceki coşku, bir şeyler kapabilme yarışı durmuştu... Esra sevdiği arkadaşlarını arıyordu aralarında.

Yuvadan evlatlık verileli on gün olmuştu. Anlaşılan, çok özlemişti arkadaşlarını.

Birbirlerine sarılışları, öpüşmeleri, duygusallıkları yüreklerde zirvelere taşıyordu...

Nâlân, çok anlamlı bir seyre dalmıştı...

Hediyelerden hemen sonra, farklı gruplar kurulmuştu çocukların arasında... Nâlân, bütün ayrıntıları gönül gözüyle incelemeye almıştı.

Bir ara Ferit'in kulağına hafifçe eğilmiş ona bir şeyler fısıldıyor ve parmağıyla içlerinden bir çocuğu göstermeye çalışıyordu...

– Sence şu çocuk nasıl?

Beş, altı yaşlarında bir kız çocuğuydu gösterdiği.

Ferit, çocuğu inceledikten sonra cevaplıyordu eşini:

– Bilmem, hangisine gönlün daha çok ısınıyorsa...

Müdire Hanım, yeni misafiriyle sohbettedi. Aklına bir fikir gelmişti...

Yüksek bir sesle herkesin dikkatini üzerine çekiyordu:

– Çocuklaaar!

Bakıcı anneler de dikkat kesilmişlerdi Müdire Hanım'a... O, sürdürüyordu konuşmasını:

– Herkes buraya toplansın bakalım.

Bakıcı anneler çocukları uyarıyor ve toplanmaları için yardımcı oluyorlardı.

Aralarında çatlak sesler çıkıyor olsa bile, sonunda Müdire Hanım ve misafirlerin karşısında toplanmışlardı.

– Esra, gel bakalım yanıma.

Esra, arkadaşının omzunda duran elini çekip, Müdire Hanım'ın yanına sokulmuştu. Yeni anne de yanlarındaydı...

Nâlân ve Ferit neler olacağını merak etmişti. İkisi de pür dikkat seyirdeydi...

Müdire Hanım, Esra'nın ellerinden tutup, önünde çömelerek durmuştu. Esra'nın gözlerinin içine derin, şefkat ve sevgiye bürünmüş anlamlı bir bakış uzatmıştı:

– Söyler misin Esra, sence evlatlık ne demek?

Yüzündeki sevinç bile uçmuştu farkında olmadan. Mahmurlaşan gözlerinde buğular tütsü tütsü kaynaşıyordu... Yüzünü kuşatan ifadede

ve sesinin tonunda ezginliği hissedilir bir inceliğe sarılmıştı... İçli bir ritimdeydi sesinin tonu:

– Evlatlık, annenin karnında değil de, yüreğinde büyümehtir efendim...

Müdire Hanım, çömeldiği yerden, çılgınca bir alkışın başlaması için şaplatıyordu ellerini...

Müstahdem, bakıcı anneler ve çocuklar da kaptırmışlardı bu havaya kendilerini.

Nâlân, alkış için katılmayı bile düşünememişti heyecanından. O, buruk duyguların insanıydı... Ruhunda sürekli hissettiği eksiklik duygusu şu an biraz daha ön plâna çıkarmıştı kendisini...

Alkışı hak eden o çocuğun düşüncelerinin arka bahçesini meraklıydı belki de...

“Annenin karnında değil de yüreğinde büyüme” Nâlân, çok farklı dünyaların içindeydi... Sözle yüz ifadesinin arasındaki çelişkilerdeydi beyni... Bakışların dili, beden dili ve sözcükleri oluşturan harflerin dili uyumsuzluk içindeydi.

Bu çocuk, yüreğinin dünyasında fark edilebilen bir çelişki miydi? “Annenin karnında değil, beni hayatına alan insanların yüreklerinde büyüme...”

Ferit’in söylediği gibi, “Çiçekler dallarında mı sevimliydi” yoksa?

Mutluluk görüntüsü verebilmek için çırpınan bu çocuğun gözlemindeki buğu, neyin ifadesiydi?

Yüzündeki boğuntunun nakışlarına rağmen “Yürekte büyüme?”

* * *

Buğün, İstanbul ufukları hüznünlü... Hicaplı bir yüz gibi al al benekler serpilmiş gökyüzüne...

Akşam vedasını seyreden denizin sularına sanatsal figürleriyle bir ısmarlaşma seremonisinin kızzılıkları düşmekte... İstisna-i mücevherlerin parıltılarından bir fon oluşturmakta; batı yakasında alev alev tutuşan Güneş...

Nâlân'ın gamlı bir gönlü var bu günlerde... Pencerenin kenarına oturmuş dışarıları seyrediyordu... Ferit yoğun bir iş programının sinyallerini vermişti az önce telefonla, akşam eve geç geleceğini söylemişti ona.

Aslında çocuk yuvasını ziyaretinden sonra, heyecanını pek dengeleyememişti. Aralarına bir bireyin daha katılması için sürdürdükleri hazırlık, kalbinin atışlarını bile değiştirmeye başlamıştı.

Yüreğinde bir evlat büyütecekti ve artık ona kimse "Meyvesiz ağaç" diyemeyecekti... Dahası, yuvalarına alacakları çocuk ona "Anne" diye seslenecekti...

Kalbinde yılların özlemi olarak taşıymıştı bunu...

Daha şimdiden hülyalarının renkleri bile değişmeye başlamıştı... Yeni, çok farklı bir dünyanın kurguları vardı kafasında...

Henüz tam anlamıyla şekillenmemiş hayallerin yorgunluklarıyla kıvranıyordu...

İsmi ne olmalıydı? Sarışın mı, esmer mi? Kız mı, oğlan mı? Yeşil gözlü mü, yoksa ela gözlü mü olmalıydı? Daha neler neler...

Dev şehir, koyu gölgelerin kucağındaydı. Sokak lambalarının fersiz ışıkları loş bir aydınlıkla varlıklarını hissettirmeye yeni yeni başlamışlardı... Pencerenin kenarından dışarıyı seyrediyordu...

Ferit, bu akşam geç geleceğini söylemişti. Nâlân, sabırsız bakışlarıyla, dışarıdan gelmesi muhtemel birini bekliyordu... Ekrem! En küçük kardeşleriydi...

Birbirlerine düşkün bir aile yapıları vardı. Babası, annesi ve abisi, onlar Ankara'da yaşıyorlardı...